

Ruženec a pápeži

Cirkev svojou autoritou v priebehu dejín bola zárukou autentickej ruženca po stránke teologickej i duchovnej. Pápeži si uvedomovali veľkú pomoc Matky Cirkvi a jej silné orodovanie. Mnohí pociťovali potrebu vložiť svoje problémy i krízy sveta do jej mocných rúk. Často boli pápeži súčasne rehoľníkmi. Prešli formáciou, ktorá priamo pobádala k mariánskej úcte. Veľmi jemne a citlivo reagovali na potreby Cirkvi a sveta. Mnohým by sa zdali ich okružné pápežské listy len opakovaním. Je to vždy nová a nová výzva obnoviť túžbu po Božích veciach a zatahnuť na hlbinu duše. Ich hlas je hlasom Božím, a preto ho treba neustále vnímať. V evanjeliách sa dozvedáme, ako Ježiš prisľúbil Petrovi ako svojmu nástupcovi plnú autoritu v Cirkvi (Mt 16,17-20), dáva mu moc viesť Cirkev (Jn 21,1-22) a súčasne neomylnosť v otázke viery a mravov (Lk 22,31). Pápeži nezabúdali na túto zodpovednosť viesť zverený ľud a usmerňovať ho svojimi nariadeniami. Pápežské encykliky pomáhali vytvárať mariánsku úctu, ktorá nie je čiastková, jednostranná, ale široká a celková, sústredená priamo na živý a reálny vzťah s osobou Panny Márie. Pápežské encykliky vyjadrovali často takú skutočnosť mariánskej úcty, ktorá sa už v mnohých štátoch a v mnohých národoch zakorenila. Byť čiteľmi Panny Márie neznamená odriekať špeciálnu modlitbu, či osobitne sláviť nejaký mariánsky sviatok. Znamená to milovať a číť Pannu Máriu ako Matku celého ľudstva, Cirkvi, pápeža, biskupov, kresťanských národov a všetkých tých, ktorí vyvíjajú úsilie na budovaní Tajomného Kristovho tela. Toto poslanstvo môžeme vnímať z ich starostlivosti o Cirkev, cez ich listy, usmernenia a encykliky. Cieľom pobožnosti má byť Kristus. Najsilnejšou snahou Panny Márie je spojiť veriacich s Ježišom Kristom, jej Synom. K tomu majú smerovať vnútorné aj vonkajšie prejavy úcty k Panne Márii. Keby to tak nebolo, úcta by nebola pravá. Pápež Pius V. (dominikán), nazývaný aj prvý pápež ruženca, uzákonil 17. septembra 1569 bulou *Consueverunt romani pontifices* zaužívanú formu ruženca. Toto obdobie sa označuje ako zlaté obdobie svätého ruženca. Bula ustanovila aj sviatok Ružencovej Panny Márie. Bolo to v čase reformácie, keď sa otriasali všetky princípy viery a hľadal sa záchytný bod. Neskôr, po víťaznej bitke pri Lepante, bulou *Salvatoris Domini*, ktorú vydal roku 1571, doplnil pápež Pius V. učenie o ruženci. Potvrdil jednotnú formu ruženca pre celú Cirkev, jeho tri časti a 15 tajomstiev.

pre celú Cirkev, jeho tri časti a 15 tajomstiev. Pápež pripisoval víťazstvo nad Turkami modlitbe ruženca. Zaujímavosťou je, že práve tento pápež bol vyhlásený cirkevnou autoritou za svätého. Až o tristo rokov neskôr bol na pápežskom stolci svätec Pius X. Ruženec obsahuje iba niektoré z mnohých tajomstiev Kristovho života, ktoré sa ustálili vo všeobecnej praxi a ktoré potvrdila cirkevná autorita. Od roku 1716 slávi celý katolícky svet 7. október ako sviatok Ružencovej Panny Márie a október ako mesiac posvätného ruženca. V roku 1854 pápež Pius IX. uzavrel stáročný spor o Nepoškvrnenom Počatí, keď definoval zjavené učenie. Katechizmus katolíckej Cirkvi nám hovorí: „Cirkev si v priebehu storočí uvedomila, že Mária, ktorú Boh naplnil milosťou, bola vykúpená už od svojho počatia. Dogma o Nepoškvrnenom počatí vyznáva, že preblahoslavená Panna Mária bola v prvej chvíli svojho počatia osobitnou milosťou a výsadou všemohúceho Boha, vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, Spasiteľa ľudského pokolenia, uchránená nedotknutá od akejkoľvek škvrny dedičného hriechu. Už dávno pred vyhlásením dogmy o Nepoškvrnenom Počatí veriaci verili v túto pravdu. Veď ona je zjavná aj zo Svätého Písma. Veď Bohu nič nie je nemožné, uvádza sa v Evanjeliu podľa sv. Lukáša. V ruženci si pripomíname túto pravdu viery v prvom tajomstve radostného ruženca: Ktorého si Panna z Ducha Svätého počala. V mariánskych zjaveniach môžeme pozorovať snahu Matky Božej upriamiť našu pozornosť na jej Syna Ježiša Krista. Vyzýva k pokániu, svätej spovedi, modlitbe ruženca za celý svet a k celkovej zmene života. Mariánske zjavenia vo francúzskom mestečku Lurdy začali v roku 1858. Panna Mária sa zjavila v Lurdoch s ružencom v ruke zo snehobielych perál, spojených zlatou retiazkou zakončenou zlatým krížikom. Práve takto ju videla, teraz už svätá Bernadeta, vizionárka z Lúrd. Panna Mária sa s ňou modlievala ruženec. Pritom ako Bernadeta odriekala modlitbu *Zdravas' Mária sa Božia Matka len usmievala*. Nemôže predsa vzývať seba samú. Od 13. mája roku 1917 začínajú zjavenia sa Panny Márie vo Fatime a pokračujú do 13. októbra roku 1917. Aj tu Panna Mária vyzývala troch pastierikov Hyacintu, Františka a Luciu: *Modlite sa denne ruženec*. Po týchto zjaveniach nastáva rozkvet Fatimských pobožností vo svete. Ich cieľom je privádzať ľudí k pokániu, to znamená k zmene života.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

*Priznaj mi právo,
nevinný som, Pane.
Bez úhony som chodil po zemi
a bez váhania
Tebe dôveroval.
Skúšaj ma, Pane, preskúšaj
a hlboko mi nazri do ľadví.
Tvoja láska mi bola
pred očami
a Tvoja pravda –
v nej som chodieval.
Nepostával som s pokrytcami,
s falošníkmi sa neschodil
a zlosyna som nenávidel
a s ničomníkom nesedal.
V nevinnosti si ruky umývam,
pri Tvojom oltári
hľa, stojím, Pane.
Hlas mojej vďačnosti
nech zaznieva
a Tvoje veľké skutky rozpozvie.*

*Milujem, Pane, Tvoje obydlie,
Tvoj dom, kde sídli
Tvoja sláva.
Daj, nech mi hriechy
dušu nevezmú
a krvilační nesiahnu
na môj život,
tí, ktorým na rukách
ľpie hanebnosť
a dlaň je plná úplatkov.*

*Bez úhony som chodil
po zemi,
vykúp ma, Pane,
bud' mi milostivý,
na rovnnej ceste nech stojí
moja noha.
V zhromaždení
Ťa, Pane, oslávim.*

Ježiš myslí na všetko

V rodinách, spoločnosti, komunitách i vo farnostiach si plánujeme rôzne akcie. Okolo stola si posadá niekoľko ľudí a nahlas uvažuje o podujatí. Každý na niečo príde. Každý má nejaký nápad. Jeden človek nemôže všetko obsiahnuť. Myšlienka zo strany kolegu, spolubrata môže prekvapiť a vyvolať konštatovanie: „Tak na to som nemyslel!“ Otvorí nám to nové obzory, ukáže doteraz nepreskúmanú sféru. Sústredí našu pozornosť na tému, okolo ktorej sme chodili, a nevšimli sme si ju. A zrazu nám niekto k nej niečo povie.

Človek z evanjelia pri stretnutí s Ježišom žil v predstave, že ho nemôže nič prekvapiť. Všetko už poznal, všetko zachovával. Božie príkazy neboli preňho prekvapením. Určite ich poznal teoreticky a prakticky ich aj uskutočňoval. Ježiš ho aj tak prekvapil. Siahol na jeho citlivé miesto. Poukázal na materiálne bohatstvo. Určite sa v duchu zmohol iba na konštatovanie: „Na to som ani nepomyslel!“ Ježiš vždy nájde niečo, čím našu túžbu po dokonalosti obohatí. Nedovolí, aby sme stagnovali. Ukazuje nové a nové méty. Nemusíme sa obávať, že nebudeme mať na čom pracovať. Okrem toho máme v sebe tendenciu upriamiť Ježišovu pozornosť na to, čo chceme. Chceme ho presvedčať, že sme urobili dosť, že sme si vytvorili akési duchovné zásoby navždy. Neprajeme si prekvapenia. Ježiš nás napriek tomu osloví niečím novým. Siahne aj na naše citlivé miesta, ktoré si chránime. On ich odhalí, nájde, vynesie na svetlo a vo svedomí nás upozorní: „Jedno ti ešte chýba.“ Azda nejaká náklonnosť k materiálnej skutočnosti, k nejakej (ne)činnosti. Pred Bohom niet úniku. Každý, kto prijíma návštevu, usadí ju do pripravenej a čistej izby. Dvere do ostatných pozatvára. Zháči sa, ak návšteva otvorí dvere omylom, či cielene do izieb nepripravených. Ježiš ako najvzácnejší hosť chce nazrieť do všetkých izieb nášho srdca. Určite objaví aj to, čo starostlivo maskujeme a schovávame. Mali by sme pochopiť, že je to len a len pre naše duchovné dobro. Večnosť sa nedosahuje iba tak, ľahko a vľahne. Túžime po večnosti? Veď o to prosíme! Boh nás berie vážne. Aj našu deklarovanú túžbu po nebi. Veľký cieľ si žiada primerané prostriedky. Radšej sa sami seba pred Bohom často spytujeme: Čo mi ešte chýba? Odpoveď nenechá na seba dlho čakať.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Budúca nedeľa 21. októbra 2012 je misijná nedeľa. Pri tejto príležitosti sa uskutoční celoslovenská zbierka pre potreby katolíckych misií.

Mesiac október je mesiacom posvätného ruženca. Od 1. októbra až do 2. novembra vrátane sa vo všetkých farských kostoloch alebo verejných kaplnkách modlietame posvätný ruženec, mariánske litánie a modlitbu *K tebe sa utiekame, svätý Jozef, vo svojich súženiach ...*

V nedeľu 21. októbra 2012 sa uskutoční výročná farská poklona. Chlapci a dievčatá našej farnosti, ktorí chcú vytvoriť stráž pred najsvätejšou Sviatosťou Oltárnou – nemusia to byť len miništranti - môžu sa

prihlásiť u pána farára a zapísať sa do zoznamu. Stráž budú tvoriť dvaja strážcovia a vymieňať sa budú každých 30 minút. Prihlásiť sa môžu žiaci od 3. ročníka ZŠ až do 18 rokov. Je potrebné, aby si mládež našej farnosti aspoň raz v roku našla 30 minút na adoráciu. Prihlasovať sa môžete už túto nedeľu.

Program:

- 08,45 – 09,00 h. Zahájenie výročnej farskej poklony
- 09,00 – 12,00 h. Tichá adorácia – priestor pre súkromnú adoráciu a modlitbu
- 12,00 – 13,00 h. Eucharistická krížová cesta
- 13,00 – 15,00 h. Tichá adorácia – priestor pre súkromnú adoráciu a modlitbu
- 15,00 – 15,30 h. Ruženec Božieho Milosrdenstva
- 15,30 – 16,15 h. Tichá adorácia – priestor pre súkromnú adoráciu a modlitbu
- 16,15 – 16,45 h. Ruženec Svetla
- 16,45 – 17,00 h. Litánie a eucharistické požehnanie – ukončenie adorácie

Sväté omše v 28.týždni cezročného obdobia (B)

15.X. pondelok «Slovenská»

18.00 Za ě Lubicu Ďuračkovú – 30. deň

16.X. utorok

18.00 Za ě Antona a Apolóniu Jurčovičových a zata Dominika

17.X. streda

18.00 Za ě Ladislava a Máriu Gürterových

18.X. štvrtok

17.15 Adorácia + posvätný ruženec

18.00 Za ě Jána Stojkoviča a rodičov

19.X. piatok Sv. omša za účasti detí (detská)

18.00 Za ě Štefana Plevčíka a rodičov

20.X. sobota

08.00 Za ě Ľudovíta Gajdošíka

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

21.X. 29.nedeľa v cezročnom období (B)

Misijná nedeľa

08.00 Za ě Jozefa a Teréziu Stojkovičových, rodičov a súrodencov Antona a Helenu

Lektori: Blahová M., Macáková E.

09.00 – 17.00 Výročná farská poklona

17.00 Za ě Antóniu Rosenbergerovú – 30. deň

Lektori: Kuric M., Polakovič P.

Liturgický kalendár

15.X. pondelok sv. Terézia od Ježiša, panna a učiteľka Cirkvi

16.X. utorok sv. Hedviga, reholníčka

17.X. streda sv. Ignác Antiochijský, biskup a mučeník

18.X. štvrtok sv. Lukáš, evanjelista - sviatok

19.X. piatok sv. Ján de Brébeuf a Izák Jogues, knazi a ich spoločníci, mučeníci

20.X. sobota sv. Vendelín, pustovník

Umenie života

Čo je umením života? Žiť ľahko, ale bez ľahkomyselnosti, veselo, ale bez neviazanosti, mať odvahu, ale bez nadutosti, mať dôveru a oddanosť, ale bez fatalizmu. To je umenie života.

Theodor Fontane

Theodor Fontane (1819-1898) ostal lekárnikom, aj keď už bol slávny spisovateľ. A jeho spisy sú tiež ako hojivé lieky. Ako každý liek, aj jeho životné dielo stojí v službách života. A život je sila, vzdorujúca ničote a smrti.

Správne prežívať život je umenie. Theodor Fontane bol sám majstrom v tomto umení, preto vedel v chúlостivých situáciách a kritických chvíľach zo svojho pokladu skúsenosti nadeľiť aj druhým. Napríklad, keď píše:

„Moju situáciu na tomto mieste by mnohí označili ako zúfalú. Ale ja hľadím na veci ako náš syn George. Keď bol v prvej rote, písal, že má výhodu pochodovať čo najbližšie k hudbe. Tento názor o niekoľko týždňov, keď ho prevelili k štvrtej a poslednej rote, pozmenil v tom zmysle, že aspoň môže počuť hudbu bezprostredne nasledujúceho práporu. Má pravdu, nech by sme pochodovali kdekodkoľvek, vždy záleží len na tom, aby sme všade počuli hudbu života. Ale väčšina z nás počuje iba nesúzvuk.“

Nášmu lekárnikovi - spisovateľovi veruže nechýbali starosti každého druhu - rodinné, finančné, v povolani, no vždy a všade počul hudbu života, lebo ju vyhľadával. Mal nastražené uši, aby ju počul.

Ohromný chlapík

Bol veselý, plný humoru a mal množstvo koníčkov.

Maisie Wardová o G. K. Chestertonovi

Keby sa ma opýtali, ako vyzerá humorný človek, vedel by som odpovedať. Vybral by som z ponúkajúcich sa modelov ten najzávažnejší (aspoň podľa telesnej hmotnosti) - Gilberta Keitha Chestertona (1874-1936). Pod 240 funtami tohto mohutného anglického spisovateľa sa zlomila nejedna stolička. Ale jej tresknutie prehlušil jeho okamžitý burácajúci smiech.

Áno, bol to veselý človek a že takým po celý svoj život mohol aj ostať, ďakoval popri Bohu svojej krásnej manželke Frances. Jeho matka na jej adresu povedala: „Keď je dobrá, je mi úplne jedno, kto to je.“ A bola dobrá.

Už svadba ukázala, aká veselá dvojica z nich bude. Hneď po sobášii mali odísť na svadobnú cestu. Ale on dal zastaviť koč pred mliekarnou, kde mu matka vždy kúpila pohár mlieka, a tak aj v tento deň si poň šiel - cestou z kostola.

Potom sa vrátil do obchodu so zbraňami, aby si kúpil revolver a náboje, veď odteraz musel chrániť svoju manželku pred nebezpečenstvami. Tak zmeškal i plánovaný vlak a ďalší tiež. Neminuli však svoje šťastie. Keď táto dvojica slávila striebornú svadbu, boli stále zamilovaní ako kedysi. Keď sa pateticky spýtal: „Čo by si povedala, keby som svet postavil na hlavu a svoju nohu položil na slnko a mesiac?“ odpovedala s úsmevom: „Povedala by som, že potrebuješ niekoho, kto sa o teba bude starať.“ Keď bol na cestách, stávalo sa, že si poplietol termíny a zúfalo telegrafoval Frances: „Som v Market Harborough. Kde som mal byť?“ Jej telegrafická odpoveď znela: „Doma.“ Tento domov mu v neposlednej miere pripravila aj tým, že v nej spoznal skutočne veriaceho kresťana: „Ona naozaj praktizovala svoje náboženstvo. To bolo pre mňa niečo úplne neslýchané.“

Keď ťažko ochorel, chcela Frances zistiť, či je pri vedomí. Preto sa opýtala: „Kto na teba hľadá?“ Tentoraz jej veľmi vážne odpovedal: „Boh!“

A keď sa pred smrťou ešte raz prebral, zašepkal: „Prípád je jasný! Ide o spor medzi svetlom a tmou. Každý sa musí rozhodnúť pre jednu stranu.“

Jeho obľúbený žalm (2,4) znel: „Ten, čo na nebesiach prebýva, sa im vysmieva“ (pohanom).

Najbližší je blížny

Každodenné ľudské zážitky sú najhlbšie, ak ich oslobodíme od návykmi.

Robert Musil

Kto fotografuje, má viac zo života! Tento reklamný slogan má pravdu, ak sa vzťahuje na ľudí, ktorí, otupení každodennosťou, nie sú schopní očami vidieť, čo máme pred očami. Na honbe za záberom však šošovkou aparátu objavujú, čo šošovkou oka prehliadajú: malý púpavový slnečný kotúč, diamantovo sa trblietajúce kvapky rosy v pavučine, večerné zore za továrňou, šťastný úsmev hrájúceho sa dieťaťa, unaveného starca na lavičke v jesennom parku...

Inak je to s televíziou. Kto fotografuje, hľadá sám, volí sám, cvaká sám, teda poznáva „pravdu“, čo má pred očami. Televízia nás však naopak odvádza a vzdáľuje od okolia. Iní za nás vyberajú, vymýšľajú, a to všetko nám predkladajú, pravdaže, ako veci vzdialené.

Je možné, že nás to zasahuje, chytá za srdce. Je možné, že to v nás budí „lásku na diaľku“. Nuž, nie je nič ľahšie ako to. Vzdialeného nemusíme totiž znášať. Nenaráža do nás. Nejde nám na nervy. Neprovokuje nás. Jeho osud nám nejde pod kožu.

Či nie je televízia preto taká zábavná, lebo nám pomáha zabudnúť na skutočnosť a vylučuje akékoľvek riziko zranenia?

Ale čo človek vedľa nás? Ten ľudský osud po našom boku! Keby sme naplno vnímali realitu, čo nás denne obklopuje, spoznali by sme, že sme spoluhráči v komédiách a ešte viac v tragédiách. Nebrali by sme lásku medzi rodinnými príslušníkmi ako samozrejmosť, ale ako dar. Zhrozili by sme sa osamelosti v tvári nášho blízkeho človeka. Uvedomili by sme si, že ten, kto nám je najbližší, je náš „bližný“... A deň čo deň by sme robili všetko, čo je v našich silách, aby sme aspoň trochu rozohnali hmlu, o ktorej Hermann Hesse hovorí: „Je zvláštne chodiť v hmle. Život je plný osamelosti. Človek nevidí človeka. Každý je sám.“

Max Rossler „Objav radost“

Nikto sa ho neodvážil spýtať: „Kto si?“, lebo vedeli, že je to Pán
(Jn 21, 1 - 14)

Obdobie čakania a tápania existuje veľakrát aj v dejinách národa, aj u jednotlivca. Nikto nevie, čo sa vyžaduje, ako ďalej. Navzdory tomu, čo sa stalo, učenici idú loviť ryby, no bez úspechu. Ale Boh svojich najvernejších nikdy neopúšťa.

Učeníci si pri tomto druhom rybolove určite spomenuli na skorší zážitok s Kristom. Táto nová záračná skúsenosť po zmŕtvychstaní bola pre nich dôkazom Kristovej moci. Bez neho nemôžu nič urobiť. Aj pre nich by bolo osudné, keby hľadeli iba na seba, spoliehali sa iba na svoje schopnosti alebo sa dali zmiasť neúspechom. Je veľmi potrebné hľadiť na Krista a spolu ťahať sieť k nemu a s ním. Kto sa však vyhne sieti milosti, neujde sieti súdu.

Aj pre milovaného učeníka je zázrak poznávacím znamením. Spoznáva Krista, pretože ho miluje hlbšie. A následná hodina je poznamenaná ďalšou zvláštnou, tajomnou atmosférou. Jej podstatným prvkom je prítomnosť Vzkrieseného. V tej chvíli sa nikto neodvážii spýtať na totožnosť neznámeho, lebo všetci už vedia to, čo poznal aj milovaný učeník: „To je Pán.“

Najúčinnejším spôsobom aj nášho stretnutia s Kristom je účasť na lámaní chleba - Eucharistii. Len v tomto spoločenstve sa Boh dáva poznať.

Luboš Onderčín „V hlbínach slova“.

Finančný teplomer

Bežný teplomer meria telesnú teplotu.

Teplomer ukazuje 36,7: dobre, normálny stav.

Teplomer ukazuje 37,3: je to len mierne zvýšená teplota.

Teplomer ukazuje 37,9: to je už horúčka, i keď nie príliš vysoká.

Nad 40 stupňov je horúčka nebezpečná, môže viesť až k úmrtiu.

A finančný teplomer?

36,7: treba šetriť, miernosť, normálna ekonomika.

37,3: starostlivosť o peniaze, nepokoj, horúčkovitý ekonomický pohyb.

37,9: lakomstvo.

40 stupňov a viac: totálne lakomstvo. Kto je ním nakazený, zomrie skôr, než daruje čo len groš.

Peňažná horúčka môže priviesť k morálnej smrti.

Pozor! Treba sa včas liečiť!

Albino Luciani – Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Buďte teda opatrní

„Hľa, posielam vás ako ovce medzi vlkov. Buďte teda opatrní ako hady...“ (Mt 10,16).

Opatrnosť, nazývaná aj múdrosťou, ako cnosť budí u mnohých ľudí nedôveru. Pripomína im príliš diplomáciu, obchodnú zručnosť, a to viac než veľkosť a silu charakteru. Mnohí si myslia, že by to so svetom bolo lepšie, keby bolo menej opatrných a viac jednoduchých, viac „bláznov pre Krista“, ako hovorí apoštol Pavol (1 Kor 4,10).

Ale Ježiš predsa len povedal: „Buďte opatrní ako hady...“ A Písmo na inom mieste hovorí: „Múdrosť buduje dom, obozretnosť ho upevňuje, rozvaha ho robí bezpečným“ (Prísl. 24,3). A tak okrem vypočítavej opatrnosti, ktorou právom opovrhujeme, musí jestvovať aj iná opatrnosť, ktorej naozaj patrí titul koruny cností a ktorú asi len veľmi málo poznáme. Veď štyri základné cnosti majú mená opatrnosť, spravodlivosť, statočnosť a miernosť.

Opatrnosť je dieťaťom nášho ducha, ktorý nehľadá len na krivdy, ale žije na zemi a stavia sa do služby ľudí a života. Oko opatrnosti má bedliť nad všetkým, čo ide cez naše ruky a cez náš život. Opatrnosť má byť prítomná pri všetkých našich denných prácach. Matka, úradník, vedec - každý má byť opatrný. Ale opatrnosť sa tu ešte nekončí. Vede nás k dokonalosti života. Nie plné pokladnice ani vavrínové vence po stenách, ani pohodlnosť života sú jej cieľom, lež korunovanie života ozajstnou cnosťou a nakoniec večným šťastím. Opatrnosť definujeme ako cnosť, ktorou pohotovo poznávame, čo máme v jednotlivých prípadoch konať, aby sme nestratili večný život v Bohu.

Cieľ opatrnosti je teda taký vysoký ako nebo. Opatrnosť na cestách života nikdy nestráca pred oči tento cieľ. Začína sa všedným životom - jesť, učiť sa, pracovať, zabávať sa, modliť sa, obetovať, trpieť, zápasiť. Tu všade sa má uplatniť rozvaha, múdrosť, obozretnosť, opatrnosť.

Každá iná cnosť potrebuje túto rozvahu, obozretnosť a múdrosť, lebo keď nevie nájsť správnu mieru, môže sa zvrhnúť v necnosť, ba v neresť. Najvyššia snaha po spravodlivosti môže byť nespravodlivosťou. Dobrota bez hraníc sa môže stať slabosťou. Priveľká šetrnosť lakomosťou. Prílišná dôvera opovážlivosťou. Prílišná horlivosť ľarchou... Každá dobre mienená cnosť má mať po boku opatrnosť, múdrosť i obozretnosť, aby viedla horlivosť k správnej miere a chránila ju pred prepínaním a zvrhnutím. Keby sme boli rozvážnejší, múdrejší a obozretejší, bolo by medzi nami menej „čudných“ svätých, ktorí skôr odpudzujú než priťahujú k evanjeliu.

Opatrnosť sa stále pýta: Ako najlepšie dosiahnem cieľ? Nerozbieha sa voslep, ale sa najprv rozhládí, uvažuje a až potom sa rozhodne. A stále nám radí - tu zmierni, tu zas pridaj. Opatrnosť nás vedie k svetlu.

Ako sa prejavuje opatrnosť v konkrétnom živote? Hlad po vedomosti je cnosť. No ak by ste sa mu oddali bez kontroly, isto vás povláči. Výsledkom by nebolo vzdelanie, ale skôr zmätok a únava. Aj najušľachtilejšia túžba po vedomosti potrebuje opatrnosť, aby vnesla mieru a poriadok do našej práce - čo čítať, koľko čítať, ako vyberať, ako si oddýchnuť. Vedomosti sa nezískajú bezhlavým čítaním, ale ovládanou prácou.

A duchovný život? Koľkí stroskotali, pretože nepoznali mieru - v prísnosti, modlitbe, sebazaprení, v rozhovoroch, čítaní či oddychu. Ako sa život komplikuje, keď nepoznáme mieru, keď kráčame bez rozvahy!

Ako si osvojiť opatrnosť, múdrosť a rozvahu? Kto potrebuje múdrosť, nech si ju predovšetkým prosí od Boha (Jak 1, 5). Ježiš nám prisľúbil Ducha Svätého, ktorý nás naučí všetkému. Učme sa ďalej zo svojho spytovania svedomia. Všimnime si pochabosti a neopakujme ich. Učme sa zo Svätého písma a z dobrých kníh. Učme sa od druhých, najmä od skúsených. Dajme sa usmerňovať. Radme sa. Učme sa od nášho Pána - vždy bol iný, a predsa ten istý. Raz prísny, raz láskavý, raz mlčal, inokedy ohnivo kázal. Nedal sa zatiahnuť do zbytočných dišpút, ale v danej chvíli povedal slovo o obielených hrobách a vyhnal predavačov z chrámu. Nedal sa donútiť k ničomu, ale hľadal vôľu Otca. A nám povedal: „Buďte opatrní!“

Chráňte sa ľudí...

Ježiš učil všetkých, aby si navzájom dôverovali. Ale poznal život a poznal ľudí. Vedel, že táto všeobecná dôvera sa nezrodí medzi ľuďmi naraz a akoby zázrakom. Keby veriaci človek dôveroval každému, veľmi rýchlo by sa sklamal. Veď sú aj ľudia, ktorí majú zlé úmysly. Aj diabol používa ľudí, aby nás zvedol a potom sa nám vysmial.

Veriaci človek musí preto rozlišovať a nesmie byť naivný. Rozlišovať musí aj apoštol a hlásateľ evanjelia. Preto Ježiš povedal apoštolom: „Hľa, posielam vás ako ovce medzi vlkov...“

Chráňte sa ľudí...“ (Mt 10,16-17).

Krajný prípad, ako nás ľudia môžu zatiahnuť do nešťastia a potom nami pohrdnú, vyjadruje tento otrasný rozhovor Judáša s Kajfášom v básnickom diele.

Judáš: „Nepotrebujem vaše krvavé peniaze!“ Kajfáš: „To je maličkosť! Naše príjmy sú slušné... A to nie sú krvavé peniaze - to je honorár. Malý honorár - nič viac...“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku